

βυθίζεται. Κραυγάζει πρὸς τὸν οὐρανόν, διαστρέφει τοὺς βραχίονας ἀπελπίζει. . . βυθίζεται.

Ἴδου αὐτὸς ἐν τῇ ἄμμῳ μέχρι τῆς κοιλίας. Ἡ ἄμμος φθάνει εἰς τὸ στῆθος, καὶ ὁ ἄνθρωπος μεταβάλλεται εἰς προτομήν. Ἐγείρει τὰς χεῖρας, ἀφίνει στεναγμούς μανιώδεις, συντρίβει τοὺς ὄνυχας ἐπὶ τῆς ἀκτῆς, πειράται νὰ κρατηθῇ τῆς τέφρας ταύτης, στηρίζεται ἐπὶ τῶν ἀγκῶνων, ὅπως ἀπαλλαγῇ τῆς μαλακῆς ταύτης θήκης καὶ κλαίει, φρενητιῶν μετὰ λυγμῶν. Ἄλλ' ἡ ἄμμος ἀναβαίνει εἰς τοὺς ὤμους, εἰς τὸν λαιμὸν καὶ μόνον φαίνεται τὸ πρόσωπον. Τὸ στόμα κραυγάζει... ἡ ἄμμος πληροῖ αὐτό. Οἱ ὀφθαλμοὶ βλέπουσιν ἔτι, ἀλλ' ἡ ἄμμος κλείει αὐτούς. Ἴδου ἡ νύξ ἔπειτα τὸ μέτωπον ἐλαττοῦται, καὶ μικροὶ τινες βόστρυχοι φρικιωσιν ὑπὲρ τὴν ἄμμον. Αἰφνης ἡ μία τῶν χειρῶν ἐξέρχεται ἀπὸ τῆς γῆς, διατρυπῶσα τὴν ἄμμον, κινεῖται σπασμωδικῶς καὶ ἀφανίζεται. Φρικῶδες τέλος.

ΒΙΚΤΩΡ ΟΥΓΚΩ.

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

Η ΑΥΓΝΙΑ ΜΟΥ.

Πῶς νὰ περῶ τὰς νύκτας μου ἐν μέσῳ τῆς ἀνίας ;
ὦ χαλεπῶς διέρχομαι τὰς ὥρας τὰς νυκτίας! . . .
Ποσάκις, φίλε, ἀπνῶν, βεμβάζω ἐπὶ κλίνης
μ' ἠνεωγμένους ὀφθαλμούς, ὑπτιος μετ' ὀδύνης! . . .
Ἡ ψυχικὴ ὀδύνη μου μὲ σύρει εἰς ἐκστάσεις,
ψελλ. . . τὴν χεῖλιν μου ἀσυναρτήτους φράσεις.
Μ' ἐκφεύγουσι περὶ ἑσσοὶ αἱ συλλαβαί, αἱ λέξεις! . . .
μὴν ἦναι Μούσης τέχνασμα ἢ ἀστοχος ἡ ἔξις
τοῦ συλλογίζεσθαι πολλὰ εἰς τὸ βεμβῶδες χάος,
ὅπου ὁ νοῦς φεγγολοεῖ ὡς ἀγνόν τι φάος ;
Σύνονος, πολλακίς σκέπτομαι τὸ μέλλον μου στηρίζω
ἐπὶ τὸ ἄστρον τῆς αὐγῆς, καὶ ὑποτονθορίζω,
ὁποῖον τῶν ἐκστάσεων ἀπέρατον τὸ κράτος! . . .
προσέρχοντ' αἱ ἐμπνεύσεις του ἀκόπως, ἀοράτως! . . .
Πλὴν συναρμολογούμεναι μεγάλως μ' ἐνοχλοῦσι
καὶ τὰ ἀλγοῦντα στήθη μου βιαίως συγκινοῦσι! . . .
Μοὶ προξενοῦσι στεναγμοὺς ἀνευ τινὸς αἰτίας! . . .
Ὁ μὲ πλῆττονουσιν ὡς οἱ παλμοὶ ἐρωτικῆς καρδίας.
Ὅσοον τὴν ἀνίαν μου ἀξάν' ἡ ἀπνία !
πῶς χαλαρὰ τοῦ ἔπνου μου ἀπέπτ' ἡ ἀρμονία !
Νῦν σιγηλός, ἀρῆσυχος τὴν ταραχὴν μου κρύπτω,
ἐγείρομαι, ἐξέρχομαι, ἔξω τὸ βλέμμα ρίπτω,
εἰς τοὺς αἰθέρας τ' οὐρανοῦ, πρὸς τὴν ἀνατολήν σου,
πλὴν δὲν σὲ βλέπω, ἄστρον μου, μὲ τὴν λευκὴν στολήν σου!
Τὰ νέφη σὲ σκιάζουσι ; . . . βαρυνθεῖ, ἀστράπτει . . .
τὴν ὥραν ταύτην τῆς νυκτός τὸν οἴστρον μου ἐξάπτει.
Ἡ κάτωχρος, ἠδύφωτος, ἡ γόησσα Σελήνη
διὰ τῶν φύλλων τῆς σπαῆς φῶς ἀμυδρὸν μοὶ χύνει.
Ὡς αἰθερία τις Σειρήν ἠομιλῆς ὅτι πλέει
ἐν τῷ αἰθέρι τ' οὐρανοῦ . . . ὑπὸ τὰ νέφη κλαίει.
Σιγῇ βαθεῖα παρταχοῦ τὴν πλάσιν κυριεύει
μόνον ταρασσεῖ' ἡ ψυχὴ τοῦ αἰσθημα λατρεύει.
Γαλήνιος ἡ θάλασσα δὲν σείεται διόλου.
ἐδώδης αἶθρ' ἀνέρχεται ἐκ πνεύματος ἀδόλου.
Μάτην τὰς χεῖρας μόνος μου συγκροῦω ῥ' ἀφυπνίσω
τὸ ἄστρον τῆς ἀγρύλας μου! . . . τοὺς ὀφθαλμούς ὡς κλείσω!
Ἄνω τοῦ ζόφου τῆς νυκτός τὸ ἄστρον μου κοιμᾶται! . . .
ὁ μέγιστος ὠκεανὸς τὸ βλέπει καὶ μηκῆται.

Βαθύπνοος πῶς διέρχεται ἡ νύξ μου βαρυτάτη! . . .
ὡς κοιμηθῶ, ἂν δόνωμαι, ὁ ἔπνος μου εἰν' ἀπάτη.
Ἐν Ἀργοστολίῳ.

ΕΠΑΜΕΙΝΩΝΔΑΣ Γ. ΑΝΝΙΝΟΣ.

ΤΗ: ΜΟΙΡΑ: ΜΟΥ . . .

Ἱερὸν.

Παρτοῦ σιγῇ, γαλήνιος ἀπλοῦται νηρημία,
Καὶ τὴν ἀκτὴν ἀκύμαντος ἡ θάλασσα θωπεύει,
Καὶ ἤρεμος ἐν ὄλῃ τῆς τῆ μεγαλοπρεπεῖα
Ἡ τοῦ ἐρέβου ἀδελφὴ ἀλήκτως βασιλεύει.

Ἐπὶ ἐδώδες φύλλωμα ἡ ἀηδὼν κοιμᾶται,
Καὶ ὁ γλυκὺς τοῦ βότακος τὴν βαυκαλίξει κρότος . . .
Ἐῖς μόνον οἴμοι! δυστυχῆς ὡς φάσμα τι πλανᾶται
Ἐπὶ τὸ νύκτιον αὐτὸ καὶ σιγαλαῖον σκότος.

Βαδίζει πάντοτε ἐμπρός, κ' εἰς ἕκαστόν του βῆμα
Ἀναπολεῖ τὸ παρελθόν, τὴν δύσασαν χαρὰν του
Καὶ ἔχει σύντροφον, χωρῶν εἰς τὸ μοιραῖον μῆμα,
Παιδίον τι ὡς ὀδηγὸν φεῖ! . . . καὶ τὴν συμφορὰν του.

Ὡ, ἦτο ἄλλοτε φαιδρός, χαρίεις νεανίας,
Ὡς ἔαρος χρυσῇ ἀγῆ, ὡς ἄστρον ἐπιτέλλορ,
Ἄλλ' ἤδη ἐκ τῆς συμφορᾶς καὶ τῆς περιπετείας
Θρηγεῖ τὸ παρελθὸν αὐτοῦ, καὶ σκοτεινὸν του μέλλον.

Εἰς τὴν γαλήνιον ἀκτὴν τῆς Μουρυχίας φθάσει,
Ἐν ἧ τὸ κῆμα πλαταγοῦν, τοὺς βράχους τῆς κοιλο
Καὶ πρὸ τοιαύτης ὄψεως τὸ πάθος του ἀξάνει,
Καὶ δάκρυ, καὶ ὀδυρμὸν, τὰς παρειὰς του βραίνει.

Ὡ, πόσον ἤμην ἄλλοτε εὐδαίμων . . . πλὴν αἱ λύπαι . . .
Κ' ἐξηκολούθει ἐνδακρυς μετὰ λυγμῶν ῥ' ἀρθρώνη . . .
Πλὴν σιωπῶ, ἀδυνατῶν νὰ γράψω ὅσα εἶπε . . .
Πόσον ἐκάστη λέξις του τὰ σπλάγγχρα μου πληγώνει . . .

Ἄλλοίμονον εἰς τὸν θνητὸν ἐκεῖνον ὅστις κλαύσει,
Εἰς δυστυχίας ἐποχὴν, τ' ὥρατον παρελθόν του.
Τὴν ἔπαρξιν του κάλλιον ἐπὶ κρημνῶν νὰ θραύσῃ
Βορὰν ἐξίλαστήριον τῶν ἀπηνῶν παθῶν του.

Εἶναι ἀπαίσιον, φρικτὸν, ὁπόταν ἀναμνήσεις
Εὐδαιμονίας ἐποχὴν σκληρῶς μᾶς ἐνθυμίζουρ.
Φεῖ! μᾶς ἐμπνεῖν ζοφεράς, ἀγρίας συγκινησεῖς
Καὶ τὴν αἰμάσσουσαν ψυχὴν ὡς ξίφη διασχίζουρ.

Σεῖς οἵτινες αἰσθάνεσθαι ἡ συμφορὰ τί εἶναι,
Εἰς τὸν θεὸν τῶν οἰκτιρμῶν εὐχθήτε νὰ γίνῃ
Λιμὴν θαλάττου ποθεινοῦ τοῦ ἔπνου του ἡ κλίνη,
Νὰ παύσωσιν οἱ στόνοι του κ' αἰτόσαι του ὀδύνη!

Ἀπὸ τοῦ βράχου τῆς Φρεατύος Ἀπριλίῳ 1884.

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ

Ἐν τῇ περὶ Μυκηναίων ἀρχαιοτήτων διατριβῇ τοῦ γυμνασίου κ. Ν. Πετρῆ, ἥτις ἐδημοσιεύθη ἐν τῷ 9ῳ φυλλαδίῳ τοῦ περιοδικοῦ τούτου (ἀπὸ σ. 131—133), ἀνάγνωθι

Ἐν σελ. 131 στιχ. 17 Γοττίγγης ἀντὶ Γοττίγγης, ἐν στιχ. 21 ἐν κλίμακι ἀντὶ ἀναλογίᾳ. σελ. 132 στιχ. 1 Σαβουρῶφ ἀντὶ Σαβούρωφ, στιχ. 19 ἐγγυτάτης περιόδου ἀντὶ ἐγγυτά-